

ogsaa paa de lavere. Charger, overhovedet ikke under normale Forhold vilde afgive noget Moment til Forøgelse af Pensionshvirten, medens Indskrænkningen i de pensionsberettigede Officerers Antal, som bemærket, ogsaa for Forsvarsvæsenets Vedkommende vil virke til en Forringelse af den.

Da man saaledes igjennem de Indskrænkninger i de pensionsberettigede Embedsmænds Antal, som deels allerede ere gennemførte, deels kunne betragtes som forestaaende, bevæger sig henimod en Forringelse af Pensionsudgiften (ved Siden og uafhængigt af, at den fra særegne Tidsumstændigheder og Arrangementer hidrørende aldeles ekstraordinaire Pensionshvirde efterhaanden af sig selv forringes), men denne Forringelse af den ordinaire Pensionsudgift hidføres derved, at Indskrænkningerne ikke blot formindste de fremtidige Pensionisternes Antal, men ogsaa formindste hver Enkelt Pensionsbeløb ved at udskyde Begyndelsestidspunktet af hans Tjenestetid som pensionsberettiget Embedsmand, har man hverken kunnet finde det billigt imod Embedsmændene eller foreneligt med Pensioneringens Hensigt, seet fra Statens Standpunkt, ved Siden heraf at virke til en yderligere Formindfælselse af de enkelte Pensioners Beløb ved at foreslaae væsentlige Forandringer i de derhen hørende Pensionslovsbestemmelser, hvorfor nærværende Lovforslag i Hovedsagen stemmer med de gjældende Pensionslove.

Til de enkelte Paragrapher i dette Forflag findes der endnu Anledning til at fremfætte de følgende Bemærkninger.

ad § 2.

Denne Paragraph har samlet §§ 5 og 6 i Loven af 1851, der uforandrede ere gaaede over i §§ 7 og 8 i Loven af 1858, men neppe ere ganske heldigt affattede.

Da den første af disse Paragrapher alene handler om Embedsforbydelse o: Embedsfortabelse ifølge Dom, hvilken kun finder Sted, forsaavidt den i Lovgivningen er forekrevet som Straf, og den anden Paragraph handler om Misligheder, der svække den for Embedsstillingen nødvendige Agtelse og Tillid,

mangler der en udtrykkelig Lovbestemmelse for de Tilfælde, hvori en Embedsmand gjør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, som ikke staaer i saadan Forbindelse med hans Embedsførelse, at Embedsfortabelse er forekrevet som Straf derfor. Denne Mangel er det anseet for rettest at søge afhjulpet i det nærværende Forflag, skjøndt der ikke formenes at kunne være Tvivl om, at den, der gjør sig skyldig i vanærende Handlinger, ogsaa efter de nærgjældende Love maa behandles efter Analogien af den første af de nævnte Paragrapher, og skjøndt det ialtfald er klart, at den anden Paragraph i et saadant Tilfælde ikke vilde kunne paaberaabes som Grund for et Pensionskrav, idet den overhovedet ikke under nogen Omstændighed giver Krav paa Pension, men netop ophæver Pensionsretten. Dette Sidste, der saaledes er Hovedsagen i Lovbestemmelsen, formenes at burde fremtræde bestemt, og det ikke blot fordi den i Paragraphen givne Regel om, hvorledes en Pension desuagtet kan gives den Naagjældende, ikke let kan undgaae at opfattes, som om den gav Udset til eller næsten et Løfte om, at Vedkommende vilde faae Pension, selv om han gjorde sig skyldig i et saadant Forhold som det der betegnedes; men endnu mere fordi det i en Pensionslov ene og alene kommer an paa at bestemme Pensionsretten som saadan, medens Fastsættelsen af, under hvilken Form den, der ingen Pensionsret har, dog kan faae en Pension, forudsat at man overhovedet vil tilstaae en saadan, ikke vedkommer Pensionsretten, og desuden, naar Bevillingsformen er som den her fastsatte, er aldeles overflødig, og vistnok næppe vilde være kommet ind i Pensionsloven af 1851, naar det ikke var skeet ved en Ændring af den i Forslaget til samme optagne Bestemmelse om Pensions Fastsættelse ved Statsraadsbeslutning. I nærværende Forflag har man derfor indskrænket Paragraphen thi at indeholde Bestemmelse om, at Pensionsretten i det paagjældende Tilfælde er fortabt, hvorved selvfølgelig ikke er udelukket, at der, naar Omstændighederne findes at tale derfor, af Bevillingsmagten kan tilstaaes den Naagjældende en aarlig Understøttelse; om Pen-